

dertil, at af Hensyn til Fortidens Domme og Fortidens Erfaringer fandt vi ingen Anledning til at gaa til Rigsretten. Og naar nu den ærede Ordfører og det ærede 6. kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) i Dag gøre gældende, at Spørgsmaalet om, hvad der er i Strid med Grundloven eller i Overensstemmelse med den, maa afgøres af Rigsretten, eller, som det ærede 6. kongevalgte Medlem udtrykte sig, det maa vi lægge i Rigsrettens Haand, er det netop Kærnepunktet, der er den store Meningsforskel imellem os. Jeg og mine Meningsfæller kunne under ingen Omstændigheder gaa med til at lægge dette Skøn i Rigsrettens Haand. Rigsretten skal ikke skønne over, om en Bevilling f. Eks. til Københavns Befæstning er nødvendig eller ej, den skal heller ikke skønne over, om den eller hin Lov er paatrængende nødvendig eller ej, det bestemmer Lovgivningsmagten selv. Det har jeg haft Lejlighed til at sige saa ofte. Vi kunne ikke indlade os paa en Ordning, der lægger sligt i Rigsrettens Haand, Skønnet i saa Henseende ligger her hos den samlede Lovgivningsmagt og ikke noget andet Sted. Derfor er den Løsning, der foreslaas af Flertallet, umulig. Det kan være, at den bliver vedtagen i dette Ting, det ved jeg ikke, men det er umuligt at gennemføre den. Derfor kan jeg tiltræde, hvad det ærede 11. kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) sagde om at stemme mod Flertallets Ændringsforslag. Det løser ikke Knuden.

Justitsministeren (*Svend Høgsbro*):

Jeg udtalte ved dette Forslags første Behandling, at Regeringen saa saaledes paa det foreliggende Lovgivningsemne, at den kunde modtage, hvilket Forslag Rigsdagen paa dette Omraade maatte kunne blive enig om. Denne Betragtning har Regeringen endnu. Deri ligger naturligvis ikke, at det er Regeringen ligegyldigt, om der kommer noget ud af denne Sag eller ej; paa ingen Maade. Ligesom den har gjort sit til at bringe Sagen frem, ønsker den ogsaa at gøre, hvad den formaar, for at bringe den igennem. Den vilde med stor Glæde se paa en endelig Løsning af dette i Grundloven bebudede og gennem saa mange Aar af Tingene behandlede Lovgivningsemne. Der ligger heller ikke i dette Tilsagn om at ville tage imod, hvad Rigsdagen bliver enig om, at Regeringen ikke selv har nogen Mening om de forskellige Forslag, som foreligge. Det har den, og med det Forbehold, der ligger i,

hvad jeg allerede har sagt, skal jeg i al Korthed derom udtale, at Regeringen for sit Vedkommende ikke er i Tvivl om, at den maa slutte sig til de Betragtninger, der ere komne frem fra Mindretallet, baade i Betænkningen og her i Salen; det vil sikkert heller ingen, der kender Regeringens Standpunkt i Almindelighed, kunne være i Tvivl om. Naar der yderligere fra begge de modstaaende Sider er hentydet til, hvad der kunde ventes gennemført i Folketinget af de to her foreliggende Standpunkter, saa skal jeg, hvis man ønsker at høre min Mening derom, saa klart og tydeligt som muligt udtale, at jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at kun Mindretallets kan ventes gennemført, eller rettere, at Flertallets Standpunkt ikke vil kunne gennemføres i det andet Ting. Naar jeg varierer Udtrykkene paa denne Maade, ligger det i, at naturligvis tror jeg ikke, at Forslaget, som det foreligger her fra Regeringens Side — og det er jo det samme som det i sin Tid i Folketinget vedtagne —, fra Folketingets Side er noget Ultimatum i alle Enkeltheder, men jeg tror ganske vist — og jeg forstaar det saa overmaade godt —, at man fra den Side vil lægge saa megen Vægt paa det, som vi alle ere enige om er Hovedpunktet i Loven, Forholdet til de provisoriske Love, paa Finanslovgivningens saavel som paa den almindelige Lovgivnings Omraade, at det ikke vil kunne ventes, at Folketinget vil acceptere det Forslag til en Løsning af Stridspunkterne, som nu foreligger fra det ærede Flertals Side.

Jeg finder under disse Omstændigheder ikke Anledning til at komme ind paa Enkeltheder trods den Opfordring, det ærede 6te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) gav mig dertil ved udtrykkelig at sige, at han med Hensyn til nogle Tvivlsspørgsmaal, der var opstaaede for ham om Forstaaelsen af §§ 7 og 8, ventede paa en Vejledning fra min Side. Det beklager jeg ikke at kunne imødekomme det ærede Medlem med, jeg finder ikke, at det er af tilstrækkelig Betydning under de foreliggende Omstændigheder. Maa jeg kun med Hensyn til en Hovedbetragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende, og som jo ogsaa, saa vidt jeg forstod, laa bag ved hans Ytringer om dette Punkt, sige et Par Ord. Det var den Hovedbetragtning, at man ved Affattelsen af en Ministeransvarlighedslov hverken burde udvide eller begrænse Grundlovens Bestemmelser. Jeg skal dertil sige, at efter Regeringens Opfattelse kan man heller ikke sige om §§ 7